

Br. Huynhquang

Thưa quý bạn, tôi mời bạn trong kỳ báo này chúng ta hãy cùng nhau trao đổi về đề tài Sống Vui Hi vọng Tươi. Hôm nay, mời các Sống Đẹp mời bạn tham dự áp dụng một trong những phương pháp giúp ta sống giây phút tươi hoàn thiện hơn và trở nên tốt hơn.

Nụ cười Lo Sợ Không Tên

Chuyện kể rằng, một người bạn sau khi từ già cõi đời và được về bên Thiên đàng, anh ta muốn xin phép Thiên đàng cho anh ta được sống lại một vài giai đoạn trong đời anh ta. Sau khi suy nghĩ và thấy anh này cũng có một đức hạnh hiếm, Thiên đàng đã đồng ý. Anh ta xin tiếp, “Thưa Ngài, sau một quãng đời, xin cho con được sống lại và về gặp Ngài để hỏi một vài thắc mắc có được không?” Thiên đàng cũng tỏ vẻ vui lòng đồng ý thu nhận. Vậy là người này trở lại kiếp người.

Anh ta làm một công việc trở về bao bạn nhận về việc hành, những cũng không ít vui chơi hơn hẳn nhiên giới trí. Những khi phải vượt qua những khổ thi, thì công việc trở lại từ ra lo sợ. Công ta lo sợ bất cứ thứ gì, sợ bất cứ điều gì, sợ bất cứ chúng bạn chê cười... Công ta xin được công việc đời đời đó và đi hỏi Thiên đàng. “Thưa Ngài, tại sao con phải lo sợ những chuyện thì công?” “Con lo sợ chúng vì con đã nhìn công việc đời đời của con như thế chứ có chuyện thì công mà quên đi những chuyện khác xung quanh con,” Thiên đàng trả lời.

Anh ta trở lại được sống và tiếp tục làm người. Giai đoạn này, anh ta có người yêu, lập gia đình, có con và từ những chuyện anh ta đã vượt qua những nỗi lo sợ của thế giới. Thế nhưng, anh ta vẫn lo sợ. Anh sợ về anh phải biết, con anh không được sức khỏe, công việc làm ăn không được. Anh được công việc đời đời và đi hỏi Thiên đàng. “Thưa Ngài, dù biết rằng con đã không nhìn công việc đời đời như trước đây nữa, những sao con vẫn lo sợ?” Thiên đàng trả lời, “Con lo sợ vì con muốn sống hạnh phúc vĩnh viễn; con không muốn bất cứ một điều gì. Con nên nhớ, điều gì con càng muốn nắm giữ, thì con càng lo sợ chúng bạn mất đi.”

Trở lại công việc sống được sống theo ba, giờ đây người cao niên, sau bao tháng ngày sống hãi, lo lắng, ông già trông bình an và chấp nhận hơn. Ông không lo sợ bất cứ một điều gì và lo lắng cho con

cái nhò trỏ c đây. Nhò ng trong tâm thò c ông, mọt nò i lo âu, sò hãi vò n ám nh ông. Nò i lo sò cò a ông không còn là nò i lo liên quan đò n “còm áo, gò o tiò n” nhò trỏ c đây, nhò ng ông lò i sò bò lãng quên nhò ng công trò ng cò a thò i trai trò ; ông lo nhò ng thành quò ông góp cho đò i sò bò mọt đò u tích. Kò lò thay, ông lò i lo không còn đò c còm nòm nhò ng nò i lo sò cò a thò i hò c trò, cò a thò i thiò u niên, cò a ngò i thanh niên mà ông đã trò i qua. Ông quá tò mò nên quay vò hò i Thò ng Đò , “Thò a Ngàì, tò i sao nhò ng đò u lúc trỏ c làm con lo sò , thì bây giò con lò i sò không còn đò c còm nòm nhò ng nò i sò y nò a?” Thò ng Đò đòp, “Con yêu! Chò ng nào con còn sò ng trong quá khò , muò n quay trò lò i quá khò ; và chò ng nào con còn lo nghĩ vò tò ng lai, muò n làm chò lò y tò ng lai, thì con còn sò ng trong sò hãi. Cha không có quá khò , Cha không có tò ng lai. Cha chò có hiò n tò i. Nò i nào không có hiò n tò i, nò i đó không có bình an.”

* * *

Quý bò n thân mò n, mò u chuyò n tò ng tò ng trên cho ta thò y rò ng, đò i con ngò i xem chò ng nhò cò bò bao trùm hò t nò i lo sò này đò n nò i lo sò khác: Nò i lo sò cò a đò a trò mò i bò c vào đò i, nò i lo sò cò a ngò i thanh niên vò tò ng lai, và nò i lo sò cò a vò cao niên vò quá khò cò a mình bò đánh mọt. Vò y nò i lo sò y đò n tò đò u, và lý do gì mà ta lo sò ?

Suy gò m thò u đò o ta có thò nhò n thò c rò ng, hoàn cò nh “đàng sò” không thò c sò đàng sò nhò ta tò ng, nhò ng đò u làm ta lo sò chính là ta lo sò đò u chò a xò y ra. Chúng ta thò ng sò đò u chò a xò y đò n hò n là đò u đã xò y đò n. Nò u quý bò n có đò p trò chuyò n vò i các bò nh nhân mang nhò ng căn bò nh nan y, thì có rò t nhiò u ngò i cho rò ng, đò u đàng sò cò a hò bây giò không phò i là căn bò nh hò đàng mang, mà là nhò ng đò u khác. Nò i sò cò a hò bây giò không còn là căn bò nh nò a, nhò ng là sò bò bò rò i, bò cô đò n, bò quên lãng, và biò t bao nhiêu nò i sò không tên khác. Kò thò c, dù ai trong chúng ta cũng đã không ít mọt lò n bò bò rò i, cũng đã không ít có mọt lò n kinh nghiò m cô đò n, và bò ngò i đò i quên lãng; biò t là nhò thò và đã trò i qua kinh nghiò m nhiò u lò n nhò thò trong đò i rò i, nhò ng con ngò i vò n lo sò chúng; con ngò i vò n rò i lên khi đò i đò n chúng.

Thò a bò n, bò n cũng nhò tôi đã trò i nghiò m nhò ng lo sò mà có lúc đã làm chúng ta mọt ản mọt ngò lò a tuò i hò c trò, ò tuò i xuân, ò nhò ng hoàn cò nh khò c nghiò t nhò t (ngò i thân ra đi, bò tù đày tra tò n). Xét cho cùng, nò i lo sò này cũng chò có thò thò i, có phò i không? Thò thì nhò ng nò i sò hôm nay – giây phút này – ngay lúc này, cũng chò là mọt phò n cò a kiò p làm ngò i cò a chúng ta mà thò i. Hãy nhìn chúng nhò là mọt phò n đò i cò a chúng ta đò giúp chúng ta nâng cao giá trò đò i mình, chò đò ng đò chúng trò thành nò i ám nh bao trùm nhò ng vò đò p cò a giây phút hiò n tò i.

Thưa bạn, hôm nay mặc dù có Song Địch phải gọi bạn hiểu sâu hơn ý nghĩa thực của giây phút hiện tại. Vì thực ra cuộc đời của bạn chỉ có hôm nay, giây phút này chỉ không phải hôm qua hay ngày mai. Và dù bạn có lo sợ đi nữa thì lao động mệt mỏi đi chăng nữa, mỗi ngày bạn cũng phải đi qua 1440 phút. Vậy bạn muốn sống 1440 khoảnh khắc bình an, tận tại hay là 1440 nỗi âu lo, sợ hãi?

Nguyễn Tấn San Mạnh Song thu thập thông tin từ trang web của BPSOS: <http://www.machsong.org> .]